

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Obec Dýšina**, se sídlem Dýšina, nám. Míru 30, zast. advokátem JUDr. Romanem Majerem, se sídlem Úslavská 33, Plzeň, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Plzni**, se sídlem Háčkova 14, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 2. 2007, č. j. 57 Ca 65/2006 - 60,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 2. 2006, č. j. 2037/06-170 bylo žalobci (dále „stěžovatel“) uloženo odvést částku 6 399 999 Kč za porušení rozpočtové kázně podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „rozpočtová pravidla“). Žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Plzni (dále „krajský soud“) výše označeným rozsudkem zamítl.

V kasační stížnosti se stěžovatel domáhá zrušení rozsudku krajského soudu, přitom namítá jeho nezákonnost. Nesdílí závěr krajského soudu o tom, že rozhodnutí žalovaného netrpí nepřezkoumatelností. Stěžovatel je přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Uvádí, že odvolací námitka je vymezena v širším rozsahu, než jak je soudem konstatováno.

Již v odvolání stěžovatel namítal, že neporušil žádné ustanovení rozpočtových pravidel ani jiná zákonná ustanovení ve vztahu k účelu za jakým byla dotace poskytnuta. Stěžovatel se již ve správním řízení bránil tím, že porušením rozpočtové kázně ve smyslu ust. § 44 rozpočtových pravidel je toliko použití prostředků za jiným účelem či jejich neoprávněné zadržetí. Stěžovatel namítá, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není možné zjistit, které zákonné ustanovení správní orgán aplikoval při přijetí závěru o tom, že smlouva o poskytnutí dotace může sama stanovit, kdy k porušení rozpočtové kázně ve smyslu zákona dochází a kdy nikoli. Správním orgánem prezentovaná konkrétní ustanovení právních předpisů upravující poskytování prostředků z fondu, žádná zmocnění neobsahují. Stěžovatel má za to, že není bez zmocnění správního orgánu, resp. stran smlouvy o poskytnutí dotace, možno blíže vymezit pojem neoprávněné použití poskytnutých prostředků. Výklad tohoto pojmu nad rámec zákona je v rozporu s ústavními principy podmínek uplatňování státní moci.

Stěžovatel opakovaně poukazuje na to, že pojem „neoprávněné použití prostředků“ ve vztahu ke státnímu fondu je třeba vykládat analogicky podle ust. § 3 písm. e) rozpočtových pravidel.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem soudu, že za předpokladu neurčitosti předmětného právního pojmu je správní orgán oprávněn při provádění kontroly sám implicitně určit co je a co není porušením rozpočtové kázně, a to vše bez zákonného zmocnění. Tvrzení ohledně vrchnostenského postavení poskytovatele dotace, jímž je odůvodněn závěr o zmocnění poskytovatele dotace blíže vymezit skutečnosti, kdy k porušení kázně dochází a kdy nikoli, byly správním orgánem prezentovány až v průběhu soudního řízení. Stěžovatel na rozdíl od krajského soudu s tvrzeným vrchnostenským postavením poskytovatele dotace nesouhlasí. Postavení poskytovatele dotace stěžovatel nezpochybnuje, nicméně nelze z takového postavení dovozovat, že i bez zákonného zmocnění může tento určovat, které skutečnosti představují porušení rozpočtové kázně a které nikoli.

Stěžovatel nesouhlasí ani se závěry krajského soudu stran vymezení pojmu „použití“ a „výdej“ ve vztahu k finančním prostředkům. Rozsah pojmu použit je, dle stěžovatele, vymezen vlastními způsoby použití (k zaplacení, ke zničení, jako peněžní záruka, k vytvoření rezerv, apod.). V daném případě bylo lze použít poskytnuté peněžní prostředky pouze k zaplacení. Zaplacením dochází tak k jejich výdeji. V daném případě byly poskytnuté peněžní prostředky použity, resp. vydány, a to v souladu s účelem jejich poskytnutí – tj. k zaplacení části nákladů spojených s výstavbou bytových domů formou dotace. Shodně konstatováno i v ust. § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 211/2000 Sb., o Státním fondu rozvoje bydlení, lze finanční prostředky soustředěné ve Státním fondu rozvoje bydlení použít ke krytí části nákladů spojených s výstavbou bytů formou dotace. Podle ust. § 4 odst. 4 cit. zákona musí být prostředky poskytnuté Fondem vráceny, nebyly-li použity v souladu s účelem, pro který byly poskytnuty.

Pojem „neoprávněné použití peněžních prostředků“ je obsahově totožný s pojmem „neoprávněný výdej“. Posouzení oprávněnosti či neoprávněnosti je otázkou posouzení účelu poskytnutí dotace, který byl v případě stěžovatele splněn.

Stěžovatel rovněž nesouhlasí se závěrem žalovaného, poté i soudu o tom, že požadoval příspěvek od budoucích kupujících. Ze smlouvy o sdružení uzavřené mezi stěžovatelem a družstvem je zřejmý účel tohoto sdružení spočívající ve výstavbě bytového domu. Ze smlouvy o sdružení dále vyplývá, že účelem sdružení není společné obstarávání sdružených prostředků. Sdružené prostředky byly poskytovány samostatně oběma účastníky. Každý za sebe se zavázal složit k předmětnému účelu vlastní finanční vklad. Stěžovatel se zavázal poskytnout za svoji osobu vlastní finanční zdroje v určené výši. Zdroje finančních vkladů byly v souvislosti s účelem

sdužení nerozhodné. Družstvo, stejně jako stěžovatel, jednali při získávání zdrojů svých finančních vkladů zcela samostatně. Zdrojem vkladu družstva byly pak právě, mimo jiné, i plnění členů družstva do účelového fondu družstva – do fondu výstavby, a to na účet družstva. Družstvo přitom jednalo v případě přijímání těchto vkladů výhradně nikoli jako účastník sdužení, nýbrž samostatně.

Stěžovatel konstatuje, že ze žádného ustanovení smlouvy o investičním příspěvku nevyplývá, že by stěžovatel požadoval od budoucích nájemců jakékoli plnění, a to ani v souvislosti s uzavřením nájemní smlouvy. Budoucími nájemci ve smlouvě o investičním příspěvku přijatý závazek k úhradě investičního příspěvku toto neprokazuje. Z žádného ustanovení smlouvy o investičním příspěvku nevyplývá podmínění sjednání nájemního ani jiného práva na zaplacení investičního příspěvku. V řízení žalovaný nikterak neprokázal, že stěžovatel požadoval finanční účast od budoucích nájemců. Následným převedením prostředků družstva na účet stěžovatele splnilo družstvo pouze svoji povinnost sjednanou ve smlouvě o sdužení, a to poskytnout sdužení finanční vklad v určité výši.

Stěžovatel uplatňuje v kasační stížnosti důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se v písemném vyjádření především ohradil proti tvrzení, že v odvolání bylo namítáno, že pojem neoprávněné použití prostředků ve vztahu ke státnímu fondu je třeba vykládat analogicky podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel. Nic takového z odvolání nevyplývá a žalovanému nepřisluší, aby domýšlel, co bylo odvolatelem zamýšleno. Nadto žalovaný uvádí, že i kdyby tomu tak bylo a pro daný případ bylo na místě použít analogii dle uvedeného ustanovení, musel by dospět ke stejnému závěru, neboť prostředky stěžovateli poskytnuté byly použity (vydány) v rozporu s podmínkami (povinnostmi), na kterých se obě strany ve smlouvě dohodly. Co se týče posouzení otázky požadavku plnění od budoucích nájemců, odkazuje žalovaný na podrobné odůvodnění svého rozhodnutí a ztotožňuje se se závěry krajského soudu. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje stejné námitky, jakož i stejnou argumentaci, které byly dílem uplatněny v odvolání a poté v žalobě. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se se všemi žalobními námitkami ve svém rozhodnutí, které je předmětem kasačního řízení, řádně vypořádal.

Z předloženého spisového materiálu bylo zjištěno, že stěžovatel uzavřel se Státním fondem rozvoje bydlení, se sídlem v Olomouci, pracoviště Dlouhá 13, Praha 1 dne 16. 4. 2002 smlouvu č. 9255920607 o poskytnutí dotace z prostředků Státního fondu rozvoje bydlení na výstavbu nájemních bytů v obcích.

Dle uzavřené smlouvy je stěžovatel investorem výstavby bytového domu s budoucími 16-ti nájemními byty. Ke krytí části nákladů spojených s výstavbou bytů byla dle čl. I bodu 2 smlouvy poskytnuta finanční investiční dotace ve výši 6 400 000 Kč. V bodu 3 cit. smlouvy příjemce dotace mimo jiné prohlašuje, že má zajištěny vlastní prostředky, včetně případných prostředků ze sdužení investorů. Dle čl. II bod 1. smlouvy může příjemce dotace použít poskytnuté prostředky pouze ke krytí nákladů stavby, a to včetně výstavby technické infrastruktury. Nelze přitom z těchto prostředků hradit náklady na projektovou dokumentaci,

náklady za práce (vč. materiálu) provedené před datem nabytí právní moci stavebního povolení a zálohové faktury dodavatele.

Předmětem sporného právního posouzení je naplnění, resp. nenaplnění podmínek stanovených v čl. III předmětné smlouvy:

1. Příjemce dotace bude realizovat stavbu uvedenou v čl. I v souladu s doklady předloženými spolu se žádostí o poskytnutí dotace, související předepsanou dokumentací,...

2. Příjemce dotace zabezpečí hospodárné nakládání s poskytnutými prostředky dotace určenými na realizaci stavby a při jeho zadávání bude dodržovat zákon o zadávání veřejných zakázek.

3. Příjemce dotace nepřevede po dobu 20 let od právní moci kolaudace stavby vlastnictví bytového domu, popř. spoluvlastnický podíl na jinou osobu a do uplynutí této doby zajistí užívání všech bytů v domě k trvalému nájemnímu bydlení.

4. Příjemce dotace bude požadovat po dobu uvedenou v odst. 3, ve vybudovaných bytech s použitím dotace nájemné, jehož výše nepřesáhne výši věcně usměrňovaného nájemného podle zvláštního právního předpisu.

5. Příjemce dotace se zavazuje, že od budoucích nájemců bytů, postavených s použitím dotace, nebude požadovat žádné finanční ani věcné plnění (dary, půjčky, předplacené nájemné na dobu delší než 1 měsíc dopředu, záloha na budoucí koupi bytu, apod.) v souvislosti s uzavřením nájemní smlouvy.

Podle čl. IV bod 2. smlouvy „nesplnění podmínek a závazků vyplývajících pro příjemce dotace z této smlouvy je porušením rozpočtové kázně ve smyslu ust. § 44 zák. č. 218/2000 Sb.“

Dne 3. 9. 2004 Státní fond rozvoje bydlení (poskytovatel dotace) oznámil Finančnímu úřadu Plzeň sever, že při provádění závěrečného vyhodnocení naplnění podmínek smlouvy bylo shledáno závažné a hrubé porušení smlouvy o poskytnutí dotace. Poskytovatel dotace proto nepřiznal stěžovateli zálohově poskytnutou dotaci a v souladu s ust. § 4 odst. 3 zák. č. 211/2000 Sb. uložil obci povinnost dotaci vrátit.

Na základě uvedeného oznámení, které specifikovalo jednotlivá porušení, která byla poskytovatelem dotace shledána, byla provedena u stěžovatele kontrola skutečností rozhodných pro stanovení povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně dle § 44 rozpočtových pravidel. Kontrolou bylo shledáno porušení čl. III. bod 1, čl. III bod 5, ostatní tvrzená porušení, tak jak byla popsána ve zprávě poskytovatele, nebyla kontrolou správce daně prokázána. Proti platebnímu výměru, kterým bylo stěžovateli uloženo odvést do Státního fondu rozvoje bydlení odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 6 400 000 Kč, podal stěžovatel odvolání. Rozhodnutím žalovaného byla výše odvodu změněna na částku 6 399 999 Kč; důvody změny uvedl žalovaný v odůvodnění. Žalovaný dále dospěl k odlišnému posouzení než správce daně, když neshledal porušení čl. III bod 1 smlouvy. Porušení rozpočtové kázně tak bylo shledáno pouze v nedodržení čl. III bod 5 smlouvy.

V projednávané věci není spor o tom, zda stěžovatel skutečně poskytnuté prostředky použil v souvislosti s výstavbou nájemních bytů. Stěžovatel nepoužil prostředky k jinému účelu, než ke kterému mu byly poskytnuty (tedy nikoli např. k výstavbě sportovního areálu, penzionu nebo jiného kulturního zařízení). Potud nelze, než s jeho argumentací souhlasit. Nelze

však již zcela akceptovat další argumentaci, k níž se stěžovatel interpretací jednotlivých ustanovení zákona dobral a na základě které dospěl k závěru, že podmínky stanovené ve smlouvě, jejichž porušení se dopustil, jsou pro posouzení věci z hlediska naplnění ust. § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel v podstatě zcela nerozhodné.

Stěžovatel předně namítá, že nelze měnit obsah zákonné definice „neoprávněného použití peněžních prostředků“ ze státního rozpočtu, a to nad rámec zákona.

Porušením rozpočtové kázně se podle § 44 odst. 1 rozpočtových pravidel mimo jiné rozumí: a) neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu a jiných peněžních prostředků státu, b) neoprávněné použití nebo zadržetí peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.

V prvním z uvedených případů se porušení rozpočtové kázně může dopustit pouze poskytovatel dotace; jedná-li se o tvrzené porušení rozpočtové kázně příjemcem, což je i případ stěžovatele, připadá v úvahu pouze naplnění písmene b).

Rozpočtová pravidla v § 3 ve znění k 31. 12. 2003 stanovila:

Pro účely tohoto zákona se rozumí:

e) neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, státních finančních aktiv, příspěvkových organizací, fondů organizačních složek státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, smlouvou, případně rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci.

Stěžovatel především namítá, že ve smyslu výše uvedeného ustanovení nemůže být rozpočtová kázeň porušena jinak než *výdejem* peněžních prostředků, tedy konáním, při kterém jsou tyto bezprostředně vydávány ve prospěch třetích osob. Případné nesplnění jakékoli ze samostatně mezi poskytovatelem dotace a jejím příjemcem sjednaných podmínek, které nebude spočívat ve výdeji peněžních prostředků, není a nemůže být porušením rozpočtové kázně ve smyslu zákona. Zde stěžovatel zcela odhlíží od druhé části výše citovaného ustanovení, jehož aplikace se sám dovolává, které se týká i porušení povinností stanovených smlouvou.

Nejvyšší správní soud není se stěžovatelem ve sporu v tom, že ujednáním stran nelze bez dalšího měnit obsah zákonné definice. K tomu však v projednávané věci nedošlo.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že tento svoji argumentaci o porušení rozpočtové kázně založil na interpretaci ust. § 44 odst. 1 písm. b) cit. zákona, přičemž při vymezení pojmu neoprávněné použití peněžních prostředků vycházel nikoli z ust. § 3 písm. e) cit. zákona, neboť nebylo definicí zde obsaženou (v rozhodném období čerpání dotace) možno na prostředky státních fondů použít, protože je ve výčtu nezmiňovala. Proto vycházel zcela správně i z příslušných ustanovení *lex specialis*, tedy zákona č. 211/2000 Sb., o Státním fondu rozvoje bydlení a z nařízení vlády č. 481/2000 Sb., o použití prostředků Státního fondu rozvoje bydlení formou dotace ke krytí části nákladů spojených s výstavbou bytů. Nelze přisvědčit námitce stěžovatele o tom, že není zřejmé, z jakých ustanovení žalovaný vycházel.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu v tom, že neoprávněné použití peněžních prostředků je obsahově širším pojmem než neoprávněný výdej. Stěžovatel však ztotožňuje výdej pouze s okamžikem úhrady, zaplacení části nákladů.

Ve skutkově i právně shodné věci se k této otázce již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Afs 113/2007 ze dne 19. 3. 2007 (příst. www.nssoud.cz) takto:

„...je třeba neoprávněným použitím, respektive neoprávněným výdejem rozumět vynaložení peněžních prostředků, které je v rozporu nejen s podmínkami vztahujícími se přímo k deklarovanému a schválenému účelu, jak tvrdí stěžovatel, ale také takové vynaložení peněžních prostředků, které je v rozporu s dalšími podmínkami, stanovenými právním předpisem, smlouvou, případně rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci na základě, kterých byla dotace příjemci poskytnuta. Závazek stěžovatele, že od budoucích nájemců bytů, postavených s použitím dotace z prostředků Státního fondu rozvoje bydlení, nebude požadovat žádné finanční ani věcné plnění (dary, půjčky, předplacené nájemné na dobu delší než 1 měsíc dopředu, žaloba na budoucí koupi bytu, apod.) v souvislosti s uzavřením nájemní smlouvy, byl jednoznačně jednou z podmínek poskytnutí dotace, stanovených Smlouvou. Stejně jako se tedy poskytovatel dotace zavázal převést na stěžovatele za účelem výstavby předmětných bytových jednotek přesně stanovenou částku, zavázal se i stěžovatel přijetím podmínek dotace nepožadovat od budoucích nájemců bytů žádné věcné ani finanční plnění.“

Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl v řadě svých rozhodnutí, na dotaci není právní nárok (§ 14 zákona č. 218/2000 Sb.) a její poskytnutí ze státního rozpočtu je de facto dobrou vůlí státu, která musí být na druhé straně vyvážena přísnými podmínkami, které zavazují jejího příjemce. Je proto nasnadě, že příjemce dotace je povinen při nakládání s rozpočtovými prostředky dodržovat nejen zákonné podmínky, ale též podmínky stanovené ve smlouvě či rozhodnutí o poskytnutí dotace (srovn. např. 1 Afs 92/2005 ze dne 28. 6. 2006, 2 Afs 8/2005 - 90 ze dne 19. 5. 2005)

Stěžovatel opakovaně poukazuje na to, že pojem „neoprávněné použití prostředků“ ve vztahu k státnímu fondu je třeba vykládat analogicky podle ust. § 3 písm. e) rozpočtových pravidel. Na tomto místě nezbývá, než konstatovat, že žalovaný provedl takový výklad, který ob stojí a v němž v podstatě dospěl ke stejnému závěru, jehož se dovolává stěžovatel. Analogie ve veřejném právu je přípustná pouze tam, kde ji zákon připouští. Žalovaný proto postupoval zcela legitimním způsobem, vyložil-li konformním způsobem neurčitý právní pojem a nepoužil per analogiam legis ustanovení § 3 písm. e) rozpočtových pravidel.

Pro interpretaci a aplikaci právních předpisů a pro zjištění smyslu a účelu jejich jednotlivých ustanovení platí zvláštní metodologická pravidla. Nejvyšší správní soud neshledal v postupu, který žalovaný při interpretaci pojmu „neoprávněné použití peněžních prostředků“ v případě stěžovatele použil, svévoli a jeho úvahu shledal logickou a v souladu s metodami výkladu. Žalovaný zcela srozumitelně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, jakými úvahami byl při posuzování případu stěžovatele a při jeho subsumpci pod ust. § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel veden. Krajský soud, který podrobil tuto úvahu náležitěmu a podrobnému přezkumu, zkonstatoval, že závěr o tom, že porušením rozpočtové kázně je i nesplnění podmínek a závazků stanovených ve smlouvě o dotaci, které blíže konkretizují podmínky čerpání dotace, je logický a není v rozporu se stávající judikaturou. S odůvodněním krajského soudu se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje.

Neurčitý pojem je specifickým druhem uvážení o konkrétní skutkové podstatě. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovaná věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit. Proto se zjištění, zda v daném případě dochází k neoprávněnému použití peněžních prostředků, musí odvíjet od hodnocení všech okolností konkrétního případu, z nichž správce daně učiní závěr, zda je daný pojem naplněn či nikoli. Tomuto požadavku správní orgány zcela dostály.

Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že rozpočtová pravidla v § 3 písm. e) v tehdy platném znění pod definicí neoprávněné použití peněžních prostředků sice prostředky státních fondů nezahrnula, nicméně v § 44 odst. 1 písm. b) porušení rozpočtové kázně i u státních fondů *neoprávněným použitím peněžních prostředků* presumovala. V daném případě tedy zákon daný pojem užívá, přitom současně uvádí i možné případy pod tento pojem spadající a definuje jeho charakteristické a určující znaky. Lze na tomto místě pouze polemizovat s otázkou, zda se tak stalo opomenutím zákonodárce nebo bylo zcela záměrným úmyslem v případě státních fondů ponechat posouzení neoprávněnosti použití peněžních prostředků speciální právní úpravě (zde zákon č. 211/2000 Sb., resp. nař. vl. 481/2000 Sb.)

Nejvyšší správní soud v této souvislosti nemohl při posouzení toho, zda lze za použití užitých interpretačních pravidel vyložit ustanovení § 3 písm. e) rozpočtových pravidel (ve znění účinném v době poskytnutí a čerpání dotace, tedy do 31. 12. 2003), vymezující neoprávněné použití peněžních prostředků i na případ státních fondů, pominout, že s účinností od 1. 1. 2004 byla zákonem č. 479/2003 Sb. provedena novelizace ust. § 3 písm. e) rozpočtových pravidel a státní fondy byly do pojmové definice již zahrnuty. Nad rámec odůvodnění tak lze uvést, že porušení rozpočtové kázně ve smyslu ust. § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel by se stěžovatel fakticky (po 1. 1. 2004) dopustil bez ohledu na to, zda takové konstatování je výslovně *expressis verbis* vyjádřeno ve smlouvě. Není proto rozumný důvod, neboť důvodová zpráva o důvodu dodatečného doplnění státních fondů mlčí, se domnívat, že by neoprávněné použití peněžních prostředků, které nepochybně porušením rozpočtové kázně bylo a je, po 1. 1. 2004 mělo spočívat u prostředků státních fondů na kvalitativně jiných skutečnostech, než tomu bylo v době poskytnutí a čerpání dotace stěžovatelem, kdy prostředky státních fondů v ust. § 3 písm. e) rozpočtových pravidel nebyly uvedeny.

Interpretace stěžovatele, oproti výkladu tohoto pojmu žalovaným, nemůže obstát. Mělo-li by být totiž spatřováno porušení rozpočtové kázně toliko v samotném výdeji peněžních prostředků poskytnutých k určitému účelu (zde bytová výstavba), zcela by postrádaly smyslu jakékoli další podmínky stanovené poskytovatelem, za kterých je dotace poskytnuta. V projednávané věci to byl ostatně sám poskytovatel, který porušení rozpočtové kázně shledal. Nelze ani odhlížet od skutečnosti, že stěžovatel svým podpisem stvrdil, že s takto stanovenými podmínkami souhlasí, přitom byl srozuměn s důsledky jejich porušení. Podřadil-li poskytovatel dotace ve smlouvě porušení podmínek pod porušení rozpočtové kázně dle § 44 rozpočtových pravidel, nepřijatelného rozšíření pojmu porušení rozpočtové kázně se nedopustil. O takové porušení se bezesporu se skutečnosti jednalo i bez ohledu na smluvní ujednání.

Nedůvodnou shledal kasační soud i další námitku stěžovatele stran závěru žalovaného o tom, že stěžovatel požadoval příspěvek od budoucích kupujících.

Ze správního spisu vyplynulo, že správní orgány provedly několik místních šetření a obstaraly si dostatek důkazního materiálu, z něhož při posouzení skutkového stavu vycházely. Z rozsáhlého a podrobného odůvodnění rozhodnutí žalovaného je seznatelné z jakých důkazů žalovaný vycházel jakož i to, jak jednotlivé důkazní prostředky hodnotil. Z listinných důkazů, které jsou součástí spisového materiálu, jednoznačně vyplývá, že smlouvy o investičním příspěvku a budoucí kupní smlouvy byly s budoucími nájemníky uzavřeny. Není ve věci rozhodné, zda plnění stěžovateli plynulo přímo nebo prostřednictvím bytového družstva s nímž nejprve uzavřel smlouvu o sdružení, kterou poté následně zrušil.

Smyslem poskytování dotací v souladu s nařízením vlády č. 481/2000 Sb. je státní podpora výstavby nájemních bytů, jimiž by obce mohly řešit bytovou situaci v obcích.

Poskytovatelem dotace tak byla stanovena zcela zřejmá a opodstatněná podmínka, totiž, že od budoucích nájemců bytů postavených s použitím dotace z prostředků Státního fondu rozvoje bydlení, nebude stěžovatel požadovat žádné finanční ani věcné plnění (dary, půjčky, předplacené nájemné na dobu delší než 1 měsíc dopředu, záloha na budoucí koupi, apod.). Pokud by tomu tak nebylo, příjemcem dotace by nebyla obec, tedy stěžovatel, ale de facto zcela jiný subjekt – nájemce, resp. později vlastník bytové jednotky.

Nejvyšší správní soud konečně neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou stěžovatel ponechal zcela v obecné rovině. Na takto pojatou námitku nahlíží kasační soud jako na neopodstatněnou, a to zvláště za situace, kdy ji stěžovatel nijak blíže nekonkretizuje. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry krajského soudu, které ohledně tvrzené nepřezkoumatelnosti uvedl, přitom dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je zcela konkrétní, srozumitelné a řádně odůvodněno.

Ve světle toho, co bylo uvedeno shora, nemohl kasační soud přisvědčit žádné námitce stěžovatele směřující do otázky právního posouzení přezkoumávané věci. Lze naopak uzavřít, že krajský soud nepochybil, a meritorně věc posoudil v souladu s tím, jak na ni nahlíží i zdejší soud.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný, který byl ve věci úspěšný náklady řízení neuplatnil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 10. dubna 2008

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu